

НЕПРЕСТАННО НАРАСТВАЩИТЕ ИЗИСКВАНИЯ НА ВЯРАТА

Дейвид Уилкерсън
25 Август 2008

Какво и е на вярата, че продължава да изисква все по-големи изпитания? Защо колкото повече се доближаваме до Христос, страданията ни стават все по-интензивни и жестоки? Точно след като излезем от едно изпитание, което докаже, че сме верни и сърцето ни заяви: „Господи, ще ти вярвам за всичко“, се появява друго, по-интензивно.

Този опит се споделя от християните в целия свят. Виждам го при всичките си пътувания, от континент в континент, а служението ни редовно получава писма от читатели, които свидетелстват за увеличаване на изпитанията им.

Един приятел, благочестив пастор, наскоро ми каза: „Никога не съм обичал Исус повече, отколкото в момента. Въпреки това, никога не съм бил подлаган на толкова жестоки изпитания като сегашните. Те ме зашеметиха и оставиха безмълвен. Никога не съм се чувствал толкова безпомощен и не ми е липсвала мъдрост до толкова голяма степен. И по човешки не виждам как мога да се измъкна от трудностите. Просто нямам повече отговори. Улавям се, че копнея да отида на небето, за да си почина от тази борба.“

Истината е, че всеки светия, който се приближава до Божието сърце ще види, че бремето и изпитанията му стават все по-интензивни. Аз наричам това „непрестанно нарастващите изисквания на вярата“. И това е модела, който виждаме из цялата Библия.

1. Помислете за непрестанно нарастващите изисквания към вярата на Авраам.

Когато виждаме Авраам за пръв път в Библията, Бог го кара да събере семейството си и да се отправи в непозната посока. Това трябва да е било невероятно изпитание за него и близките му. Но чрез вяра Авраам се покори. Чрез вяра живя сред непознати хора в чужди земи, но остана невредим и благословен. И чрез вяра Авраам беше освободен от всяка криза – чрез свръхестествените сънища и видения, които Господ му даде.

В някакъв момент, Бог каза на Авраам да погледне към звездното небе: „Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш... Така многобройно ще бъде твоето потомство!“ (Битие 15:5). С други думи: „Аврааме, ето толкова деца, внуци и правнуци ще имаш. Те ще бъдат многобройни като звездите.“

Какво невероятно обещание. Словото към Авраам беше невъзможно да се разбере от никое човешко същество. Какъв беше неговия отговор? „Той повярва в Господ” (15:6).

Какъв беше резултата и какво означаваше дълбоката му, жива вяра в Божиите очи? Намираме отговора в един стих: „И Аврам повярва в ГОСПОДА, и Той му го счете за правда” (Битие 15:6). Авраам вярваше на Бог непрестанно и беше счетен за праведен в Господните очи.

Когато Авраам беше 100 годишен, той вече беше изживял живот на невероятни изпитания на вярата си. Но Библията казва, че през цялото време той се доверяваше на Бог. И сега Бог каза на този верен, покорен мъж: „Защото съм го познал, за да заповяда на синовете си и на дома си след себе си да пазят ГОСПОДНИЯ път, като вършат правда и правосъдие” (18:19).

Виждате ли какво Бог каза на този човек: „Вярвам на Авраам. Той е доказал вярата си.” Това Го накара да заяви: „Да скрия ли от Авраам това, което ще сторя?” (18:17). По това време, Бог щеше да извърши важно дело и все едно казваше: „Как мога да скрия нещо толкова важно от толкова верен човек?” Така че, Господ сподели с Авраам една тайна, която никой човек не знаеше: Содом щеше да бъде унищожен.

В старостта си Авраам получи обещаното му. Името Исаак означава „смях”, а причината това момче да бъде кръстено така описва живота на Авраам. Всичко сочи, че той се наслаждаваше на старостта си без изпитания. Бог му беше дал почивка от тях. Това е картина на един много стар човек, който се радва на време на мир в живота си.

Още веднъж четем: „След тези събития Бог изпита Авраам” (Битие 22:1). След всички години на борба, всички страдания, изпитания, непрестанно нарастващите изисквания на вярата, благочестивия Авраам, когото Бог толкова много обичаше и на когото вярваше, се изправи пред най-голямото изпитание на вярата си.

Бог каза на патриарха: „Вземи сега сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне” (22:2).

Когато чета това, човешкият ми ум крещи: „Господи, този човек вече беше изпитан до краен предел. Той не трябва да доказва вярата си. Ти вече познаваш сърцето му и заяви, че му вярваш напълно. В момента той се намира в толкова прекрасно състояние в края на живота си. Мечтата му се е сбъднала, обещанието Ти е изпълнено. Защо трябва да премине през още едно изпитание?”

Този човек скоро ще бъде в слава при Теб. Кой ще се облагодетелства от това изпитание? Кой от поколението на Авраам ще чуе въобще някога за това преживяване, след като ще се случи на отдалечена планина? Ти знаеш, че Авраам ще продължи да ти вярва по време на изпитанието. Той вече го е доказал много пъти. Та, за какво трябва да се случва? Наказание ли е - за какво? Авраам е стар човек. Молил се е и Ти е вярвал за всичко.”

Знаете историята – Бог пощади Исаак, като достави един овен за жертвата. А Господ каза на Авраам: „Сега познах, че ти се боиш от Бога, понеже не задържа от Мен и сина си, единствения си син... понеже направи това нещо... ще те благословя... потомството ти ще завладее портата на враговете си. В твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята, защото си послушал гласа Ми” (Битие 22:12, 16-18).

Бог каза на Авраам: „Знам, че никога няма да задържиш нещо от Мен, дори и скъпоценния си син. Знам, че съм всичко за теб, Аврааме. И понеже доказа това, ще те благословя.”

Чуйте какво казва Библията в този пасаж: „Другите може никога да не разберат за непрестанно нарастващата ти вяра. Може да страдаш изолиран, сам, без никой да се ползва от свидетелството ти за вяра и издръжливост. Всъщност, хората може да те съдят заради страданията ти, като си мислят: „Защо преминава той през всичко това? Изглежда няма никакъв смисъл. Чудя се къде ли се е провалил в живота си. Какъв грях е извършил, за да си навлече такова страдание?”

Но можеш да бъдеш сигурен, че Бог, Който те въведе в изпитанието ти, знае какво означава то. Всичките ти сълзи са събрани в бутилка от Него, всяка болка е почувствана в сърцето Му и Господ те уверява: „Това ще донесе благословение. Ще засегне хората в семейството ти.”

Авраам беше вече в слава, когато тези обещания бяха изпълнени от Господ. Но семейството му, народа на Израел и в крайна сметка цялото човечество щяха да се облагодетелстват от изпитаната му вяра. Така и ти може да не си там, за да видиш когато Бог благославя собствените и духовните ти деца. Но Бог казва ясно на всеки слуга, който постоянства във вярата: „Всичко това ще е за благословение.”

2. Помислете за непрестанно нарастващите изисквания към вярата на Давид.

Давид беше известен като човек, който напълно вярваше на Бог. Той обяви смисъла на собствения си живот, когато написа: „ГОСПОД е сила моя и щит мой. На Него се упова сърцето ми и ми се помогна, затова сърцето ми ликува и ще Го прославя с песента си” (Псалм 28:7).

Това не бяха само думи за Давид. Библията описва едно след друго събития от живота му, където той показва голяма вяра в невъзможни ситуации. С вяра той уби лъв и мечка с голи ръце. Вярвайки в Бог, Давид уби филистимския гигант Голиат. С вяра избяга от опитите на Саул да го убие. Чрез вяра спечели и големи победи над всичките си врагове. По-късно, чрез вяра и покаяние, Давид беше възстановен на трона след като сина му Авесалом се опита да го убие. С две думи – Давид живя и диша вяра в живия Бог.

При всички тези неща, Давид се хвалеше с Господ: „Колко голяма е добрината Ти, която си запазил за онези, които Ти се боят, която оказваш на онези, които се упоават на Теб, пред човешките синове!” (Псалм 31:19). Нищо чудно, че Библията нарича Давид човек според Божието сърце.

Но ние знаем от Словото също, че този благословен човек беше жестоко изпитван. Давид беше съкрушен от прелюбодеяние. Той прекара дни, седмици, месеци в ужасна болка заради изпитанията. Имаше моменти в живота му, когато беше толкова измъчван, че се молеше да умре. Всъщност, Давид преживя жестоки моменти на депресия - беше толкова съкрушен, че никой съветник не бе в състояние да го утеши. Той говори, че много пъти е заспивал облят в сълзи; за страхотна самота; за потъване на духа.

Но през всички онези години на интензивни изпитания и скърби, Давид никога не изгуби вярата си. Малко хора в Библията бяха изпитани и доказани както него. И той излезе от всичко това с непрестанно нарастваща вяра.

Видели сме през колко много изпитания преминаха Авраам и Давид, всеки от тях велик мъж на вяра. Въпросът ми е следния: Има ли момент в ходенето ни с Бог, когато ставаме толкова вярващи, доказани сме като толкова верни с годините, че можем да очакваме почивка от духовната ни война? Идва ли някога ваканция от проблемите - време, в което може да си почиваме без изпитания? Дали един живот изживян така, че да посрещнем всички изисквания на вярата ни дава право на уволнение от битката? Възможно ли е да достигнеш до точка във вярата, в която няма повече какво да доказваш, където изпитанията вече не са необходими?

Отговорът според Библията е „не“. Всъщност, истината е точно обратното – изпитанията на верния човек стават все по-жестоки и неприятни. Библията ни го казва отново и отново, и в Стария и в Новия Завет.

Още веднъж ще се върна към примера на Давид. В 1 Летописи 21 ние го виждаме като възрастен светия. В този момент Библията казва, че е изцяло възлюбен от Бог, почитан от ангелите, доказан човек на велика вяра. Когато си представям тази картина, човешкия ми ум казва: „О, Господи, Давид беше в огъня на мъките прекалено дълго. Той се би до последни сили много пъти. Животът му е сигурно свидетелство за верността Ти. Моля Те, Господи, дай почивка на този човек. Нека се наслаждава на време с внуците си. Ти вече познаваш сърцето му. Защо не го оставиш да се оттегли в мир? Нека да няма повече войни за този верен мъж.“

Това ли беше Божия план за възлюбения Му слуга? Съвсем не. Вместо това ние четем: „Но Сатана се надигна против Израил и подбуди Давид да преброи Израил“ (1 Летописи 21:1).

Давид, в момент на гордост направи преброяване на народа, за да разбере колко беше населението на Израел. За човек, който цял живот бе живял чрез вяра в Господ това беше чисто плътска постъпка. След което той се изправи пред ужасно изпитание, вероятно най-голямата скръб в живота му.

В Израел се разрази чума, която причини смъртта на 70 000 души. Когато Давид осъзна, че това се случва поради неговия грях, той се облече във вретинище и падна по очи в мъчително покаяние. Моли се непрестанно, като се остави единствено на Божията милост и Господ прекрати чумата.

И отново се чудя – защо Бог даде на Сатана такъв достъп до доказаня Си, молещ се човек? Защо му беше да изпитва вярата на възрастния светия, който беше в края на живота си? Представям си как остарелия Давид едва успява да коленичи, за да се покае. Защо беше това невероятно изискване към вярата му? За какво Бог би преследвал Давид?

Убеден съм, че същия въпрос се върти в умовете на много благочестиви светии относно собствения им живот на вяност: „Господи, познаваш сърцето ми. Вярвал съм Ти през всички години на мъчителни изпитания. Ти и аз знаем, че ще Ти вярвам, без значение пред какво съм изправен в живота си. Та, какво искаш да постигнеш? За какво е това ужасно изпитание?”

Имам два отговора на този въпрос, и двата се намират в Библията:

1. Първата причина за подобно продължително изпитание е добре позната на повечето християни. А тя е – живота на вяра непрестанно ни демонстрира нуждата на човечеството от Господ във всичко. С две думи – ние никога не стигаме до състоянието, в което да не се нуждаем от Бог. Идеята за „почивка от изпитанията” означава „почивка от нуждата”. А никога няма да дойде време, когато нуждите ни да бъдат посрещнати от обстоятелствата ни. Господ е нашия източник, всичко за нас.

Библията ни показва един след друг моменти, в които нуждите на Израел бяха посрещнати и хората спряха да разчитат на Бог. Те се притесняваха как ще живеят, когато Бог вече беше обещал да задоволи нуждите им. Както ни казва Исус, целта ни не трябва да бъде това нуждите ни да са посрещнати, а да се храним със словото, което излиза от Божиите уста (виж Матей 4:4).

2. Убеден съм, че има една допълнителна причина зад изпитанията ни, които изискват непрестанно растяща вяра, която засяга нещо много повече от живота ни на този свят. От онова, което чета в Библията, Божиите избраници са подготвяни за служение в слава и изпитанията ни днес имат за цел да донесат победи за Божиите цели във вечността.

Това най-ясно се вижда в живота на апостол Павел, който е новозаветния ни пример за непрестанно нарастващите изисквания на вярата.

3. Помислете за непрестанно нарастващите изисквания към вярата на Павел.

Чели сме за опасностите, които преживя Павел. Във 2 Коринтяни 11:24-28 той изброява всички скърби, които преживя – „отвътре” и „отвън”: „Пет пъти юдеите са ми удряли по четиридесет удара без един, три пъти са ме били с тояги, веднъж са ме пребивали с камъни, три пъти съм претърпявал корабкрушение, една нощ и един ден съм бил сред морските стихии. Много пъти съм бил в пътешествия, в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в града, в опасност в пустинята, в опасност в морето, в опасност между лъжебрата; в труд и мъка, много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в пост, в студ и голота; и освен всичко, това, което тежи върху мен всеки ден – грижата за всичките църкви.”

Павел заяви, че никоя от външните скърби не го поклати и живота му доказа това. Всъщност, всеки път, когато той щеше да влезе в друг град, Святия Дух му напомняше за оковите и скърбите, които го очакваха. „Самото ми присъствие разбунва духовете, където и да отида. Преживявам силно физическо страдание във всеки град. Пратеник на Сатана е бил назначен за да ме измъчва.” Въпреки това той успя да понесе всичко, както казва „нито ми е скъп животът” (Деяния 20:24).

Най-дълбоките, най-интензивни изпитания на Павел бяха свързани с проблемите и бремето на хората. Той плачеше за онези църкви, които преживяваха голяма скръб. Той каза с много думи: „Боя и корабокрушенията не могат да ми повлияят, защото считам живота си за нищо. По-скоро нещата отвътре – битките в ума и емоционалната болка за онези, които обичам ми причиняват по-голямо страдание.”

Аз оприличавам себе си с Павел от Деяния 20. Тук виждаме апостола в Ефес, сбогуващ се със светиите в града. В този момент Павел беше близо до последните няколко обиколки от състезанието. Беше се борил в добрата битка и опазил вярата и вече пътуваше към Ерусалим. Така че се сбогува с вярващите в Ефес с думите: „Повече няма да видите лицето ми.”

След това Павел пророкува през сълзи и с мъка на онези вярващи едно много болезнено послание: Аз зная, че след моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жаят стадото; също и от самите вас ще се издигнат хора, които ще говорят извратно, за да отвличат учениците след себе си” (Деяния 20:29-30).

Каква мъчителна истина трябваше да преживее Павел в края на живота си. Колко съкрушено трябва да е било сърцето на този благочестив човек. Не мога да си представя колко трудна беше тази среща за такъв любящ пастир, който бе дал всичко от себе си за онези вярващи.

Когато виждам как Павел отплава, плътта ми иска да каже: „Господи, той се е бил в достатъчно битки! Нека се върне в Ерусалим и си почине без да носи бreme. Нека се наслаждава на любовта и общението на светиите там. Нека последните дни от живота му да са пълни с мир и спокойствие, без болка и мъка.”

Но една седмица след като пристигна в Ерусалим, Павел беше изкаран от храма, като разбунтува целия град. Още веднъж апостола бе окован във вериги. След всичките изпитания и страдания, които беше преживял, го застигнаха още по-големи изисквания към вярата му. Това означаваше поредния арест, поредното появяване в съда, поредния процес.

Тъй като Павел се обърна към Императора, го изпратиха в Рим. Но преди да се случи това, той преживя още страдание. Корабът, с който пътуваше се разби в силна буря и всички на борда трябваше да плуват до брега. Когато стигна до сушата, Павел беше ухапан от отровна змия, което накара екипажа да се настрои срещу него, мислейки си, че е прокълнат. Като че Сатана викаше в този момент: „Мъртъв си, апостоле.” Но Павел отърси ръката си от змията без смъртоносната отрова да го засегне.

Те отплаваха отново и в крайна сметка Павел стигна до Рим. Най-накрая ние си мислим: „Ето я почивката, уволнението за Павел.“ Вместо това, той прекара следващите няколко години под домашен арест, окован от римски войник в малка, евтина къща под наем. Павел умря като мъченик в тези унижителни условия.

Непрестанно нарастващите изпитания, изискващи все по-устойчива вяра се превръщат в пречка за много вярващи.

Павел беше обвинен от близки християни, че Бог го наказва. Те казваха, че страданията му са в резултат на липса на вяра или поради някакъв таен грях, който той крие. Още повече, че пратеника на Сатана, който беше назначен да тормози Павел никога не го остави на мира, мъчейки апостола до последния му час.

Докато гледаме как Павел прекарва последните си дни в малката затворническа къща, достигайки с благата вест за Исус евреите, които един по един го посещаваха, е невъзможно да си обясним защо този възлюбен слуга трябваше да преживее толкова трудни изпитания след години на страдания. Не можем по човешки да го проумеем.

Аз лично смятам, че ние не можем да дадем обяснение защо много праведни хора се изправят пред непреодолими скърби. Никога няма да сме в състояние да разберем всички причини, поради които трудностите се умножават за онези, които дълбоко обичат Бог. Може да си мислим: „Всичко това има за цел да ни научи на търпение.“ Или: „Това учи Божиите хора да Му вярват повече.“ Но често, когато казваме тези неща, те не са нищо повече от клишета. Със сигурност са изпразнени от съдържание за хората, които преживяват непреодолима криза.

Искам да кажа нещо специално за онези, които са преминали през потоци и огнените пещи на скърбите, и които са изправени пред непрестанно нарастващи изпитания. Аз вярвам, че времето на изпитанията ти може да няма нищо общо с наказанията. По-скоро става дума за следното: Нещо вечно, което се отнася до живота ти в бъдещия свят е в центъра на твоите изпитания. Битката, която преживяваш сега не се отнася до този свят и плътта, не е свързана с дявола. По-скоро е подготовка за вечното ти служение в слава в другия свят.

Помислете за това: денят, в който ти посвети живота си на Бог без значение от цената, Той знаеше, че настоящото ти изпитание ще се случи. Той знаеше тогава (а ти вече знаеш), че ще Го обичаш въпреки всичко, което ще преживееш. По благодат ти си определен да бъдеш победител.

Убеден съм, че в този момент всичко, пред което си изправен сочи към Новия Ерусалим. Апостол Йоан пише за времето, което предстои: „И вече няма да има никакво проклятие. И престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него и Неговите слуги ще Му служат“ (Откровение 22:3). „Нощ няма да има вече... И те ще царуват за вечни векове“ (22:5). „(Ти) си ги направил царство и свещеници на нашия Бог; и те ще царуват над земята“ (5:10).

Всичко това говори за дейност. Означава, че Бог ни подготвя сега за онова, което иска да ни повери в новия свят. С две думи – Той има планове за нас, които не можем да схванем. Павел има предвид това, когато казва, че ще служи на Бог вечно, с цялата радост: „И като ни свързани, ни сложи да седим заедно с Него в небесни места в Христос Исус, за да показва през идните векове изобилните богатства на своята благодат чрез добрината си към нас в Христос Исус” (Ефесяни 2:6-7).

Помислете за това – ще чуваме свидетелства за Господната милостива добрина през цялото време. Ще има страхотно, силно пеене. Представете си хвалебните събрания, на които всички ангели ще пеят за спасените грешници. Щом тези небесни същества се радват при спасението на един грешник, както казва Исус, какво ли ще бъде, когато милиони изкупени от всички векове грешници влязат в града?

Наскоро, по време на голямо изпитание попитах Господ: „Ако има уроци, които трябва да науча от сегашното ми изпитание, моля Те, кажи ми ги.”

Духът говори ясно в сърцето ми: „Настоящата ти скръб няма нищо общо с наказанията и с този свят. Интензивното ти, продължително изпитание се отнася до вечността. Подготвям те за службата ти в царството Ми.”

Скъпи светии, аз вярвам, че сме отучвани от всичко, което принадлежи на този свят. Болката, която изживяваме сега е ужасна родилна мъка. Бог е позволил човешката ни сила да отслабне до такава степен, че да спрем да се борим и да Го оставим да ни преведе през останалата част от пътя.

Има една стара евангелска песен: „Скоро, когато дойде утрото, когато всички Божии светии се съберат у дома, ще разкажем за това как сме победили и ще разберем всичко още по-добре, скоро.”

Свидетелствам за Божията добрина цял живот. А в новия свят ще разкажа историята си на цялото небе – за това колко истински, близък и милостив е бил Исус в най-лошите ми времена. Слава на Бог!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Ever-Increasing Demands of Faith](#) / [Непрестанно нарастващите изисквания на вярата](#)